

László Liza

Befűzni

És idővel felgyűrődik, majd kilyukad a családnak tartogatott rongymosoly. Penészedő, szétázott ruhák váltják fel az egykor tiszta, vasalt arcomat. Még anyám tanította, hogyan kell jól fércelni a kényes anyagot.

És idővel húgom gyűszűnyi szája sem védi ujjam a sebektől. Valahányszor átfordul a tű hegye, kiserken a vérem. Apám szigora mint tűfegyelem. Nekicsapódik a gyűszű kemény tetejének.

És idővel mindegyiküket vékony szállal hímzem újra. Így nem lesz túl erős a kötelek, arcuk gyenge szövődéke eltéphető bármikor. Szétszakíthatom, elvarrhatom egy mozdulattal őket, kidobhatom a varródobozt a gyerekszobából.

Régi ismerős

Kérlek vigyázz mit csinálsz, kettéhasadok, kettőbe török különben. Apám a térdéhez, mint jóbaráthoz, a kéréstlen óvás nyelvén beszél.

Aztán elfelejti ezt a nyelvet, és kalapáccsal veri szét a térdét, majd drótokkal kötteti össze azt. A legtöbb barátság ezúton születik: néhány illesztéket a sérülés helyére, ha jól becsavarnak.

Fémkapcsokkal a lábában jár ezután, és beszédében újra óvatos. Mintha egy rég nem látott barát ajtajában állna ilyenkor, hogyan szólítsa majd, mikor beengedi őt otthonába.

Apám a térdéhez, régi ismerőshöz, egy elmúlt időszak sérelmeit vágja. Mint két gyerekkori barát, mikor újra felismeri egymást: betörhetetlen hallgatás, néhány kéréstlen, sánta félmosoly.